

sibste ere officielle. Dertil svarer jeg: Intet Menneſke bryder ſig om den officielle Skrivemaade; det gjør hverken fra eller til. Nei, lader Alle ſaae Frihed, og lader os ikke dable Miniſtrene, fordi de ſkrive efter deres Overbeviſning. Saa maa vi ogſaa dable os ſelv, naar vi ſkrive paa forſkjellig Maade. Naar man gjør Miniſtrene Behreidſer og ſiger: S ſkrive paa 5 forſkjellige Maader i Miniſterierne, og de da ſige til Folkethinget: S have 100 Maader at ſkrive paa, hvad ſaa? Nei, lader os afholde os fra alle Extravagancer, lader os ſaae Frihed, ophæv alle Reſkripter, og lad ſaa Sagen gaa ſin rolige Gang gjennem Folkets Tale og Skrift. Derigjennem, idet de indvirkte gjenſidig paa hinanden, danner det ſig i Tidens Løb, ſom det ſkal være.

Minifteren for Kirke- og Underviſningsvæſenet: Jeg har ſet, at det ikke alene er de kirkelige Spørgsmaal, ſom have den Skæbne, at de ſætte Thinget i en vis Livlighed, om jeg ſaa maa ſige, i en vis Bevægelse, der virker til, at det egentlige Spørgsmaal faar ſaadanne Dimensioner, at det efterhaanden forsvinder og bliver borte, men at dette ogſaa gjælder, naar man kommer ind paa Retskrivningspørgsmaalet. Nu vil jeg haabe og tør antage med Sikkerhed, at man ikke ſaa ofte vil komme ind paa Retskrivningspørgsmaalet ſom paa kirkelige Spørgsmaal, men jeg kan dog ikke Andet end udtrykke min Forbauselse over, at man i den Grad har ſet hørt fra, hvad der egentlig var Spørgsmaal om i denne Forespørgſel. Det er dog maatte Tilfældet, at Mange her, — maatte er det ikke paſſende at forudsætte, at der er Mange, men der er dog viſt Adskillige, der ikke vide, hvad der egentlig er Spørgsmaal om, ikke have det klart i deres Beviſthed, hvad det er for 8 Beſtemmelſer, hvorom der her er Tale, og de maa da have ſaaet en underlig Foreſtilling om, hvad der handledes om her. For det Førſte er der blevet talt her, ſom om Spørgsmaalet var om at ſætte de ſtokholmſke Beſlutninger i Kraft og noget Mere endnu. Dette er imidlertid Noget, der ikke er Tanke om eller Spor af, Spørgsmaalet har ikke Noget at beſtille dermed, undtagen

forſaavidt man kan ſige ved Hvadſomhelſt, der gjøres: Vil Du blive ved at gaa med i det Uendelige, vil Du komme meget langt bort. Dette er en Selvfølge, og derfor forudsætter man, at man bliver ſtaaende, hvor man er, men i Almindelighed bliver det betragtet ſom urigtigt og upaſſende at diskutere og angribe Noget, der ligger udenfor det, der foreligger, fordi man ſiger, at det kan føre dertil. Derſom man faſtholder, hvad der egentlig er Spørgsmaal om i diſſe 8 Punkter, — her ſkal jo ingen Afgjørelſe finde Sted — vil jeg blot anbefale Dem at læſe de Punkter, der her er Tale om, og ſe, hvorledes De ville opfatte dem. Derſom man ſkulde mene, at Vedtagelſen af diſſe Punkter vilde have tilfølg, at vor hele Literatur forvanſtedes ſaaledes, at man ikke vilde kunne læſe den, da er dette mig i høieſte Grad ufatteligt. Der er fremkommet en Del andre Bemærkninger, ſom jeg heller ikke kan slutte mig til, nemlig naar man taler om, hvad der er ſket i andre Lande, — jeg ſkal iøvrigt holde mig rent borte derfra, thi vi kunne have nok af vort Eget, iſær paa denne Tid af Aſtenen. Men vil man ſe tilbage til ældre Skrifter hos os og ſige, at de ere uforſtaelſte, og paſtaa, at det vil gaa paa ſamme Maade, naar man her vil gjenneføre diſſe Forandringer, ſaa vil jeg ſpørge, om den tidligere Forandring er grundet i miniſterielle Reſkripter. Det tror jeg virkelig ikke; jeg antager, at den er gaaet for ſig uden miniſterielle Reſkripter. Man maa finde ſig i, at der efter en vis længere Tids Forløb ſker Forandringer i Skrivemaaden, ſaa at det kan blive mere eller mindre vankſeligt at læſe Bøger fra ældre Tid. Alt hvad man imidlertid kan ſige, kan muligviſ gjælde, hvis man vil gjenneføre de ſtokholmſke Beſlutninger, men da der ikke er Tale herom, er det en Selvfølge, at jeg ikke kan gaa ind paa at diskutere dette. Hvad Omfanget angaar, da holder jeg mig overbevist om, at man allerede ved at underſøge, hvad der foreligger, og de Udtalelſer, der ere komne frem fra de 13 Mænd, — hvoraf der er Mange, ſom ingenlunde ere tilbøielige til at gjøre raſke Skridt fremad, ſom ere betydelige Forfattere og føre det danſke Sprog ſaa ſmukt, ſom Noget har